

KI. 13:37

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Det er en mærkedag og en milepæl i den dansk-europæiske historie, når et flertal om lidt siger ja til Lissabontraktaten. Det er et skridt i retning af bedre rammer for det europæiske samarbejde.

Jeg personligt hører til den gruppe, der mener, at det er godt, at så meget af forfatningstraktaten har overlevet, som det rent faktisk er tilfældet. Det er jo en traktat, der har været længe undervejs, faktisk siden Nicetraktaten i 2000, for da blev det jo reelt besluttet, at vi skulle have en ny traktat. Så man kan jo ikke sige, at der ikke har været lejlighed til at diskutere traktaten. Det er nok den længste proces, vi nogen sinde har set i den europæiske historie, når det drejer sig om traktatændringer i det offentlige lys.

Traktaten er selvfølgelig ikke totalt perfekt, men det er der jo så meget i politik der ikke er, og man kan nu engang ikke få alt det, man gerne vil have. Det gælder også for vores vedkommende, men vi synes stadig væk, at det er en god ramme for det fremtidige samarbejde. Traktaten er et skridt i den rigtige retning for et bedre Europa og et mere demokratisk Europa.

Når jeg siger »et bedre Europa«, mener jeg, at det er en klar præcisering af det værdigrundlag, vi arbejder på. Det er et stærkere grundlag end det, vi hidtil har set i de eksisterende traktater. Det er også en klarere målsætning end den, der hidtil har været. Også her kan man tydeligt se, hvad det er, de europæiske målsætninger er.

Så synes vi, at traktaten skaber mulighed for at gøre det europæiske samarbejde mere effektivt, når det drejer sig om de grænseoverskridende problemer. Det er miljøproblemerne, det er klimaproblemerne, og det er f.eks. terrorproblemerne.

Vi synes også, det er en god ting, at der nu bliver mulighed for, at der kommer en person på det udenrigspolitiske område. Det er en af de ting, som vi er kede af er mindre stærkt, end det var i forfatningstraktaten, men det er altså et skridt på vejen, og det er under alle omstændigheder vigtigt, at vi nu får sat en proces i gang. Vi har ikke nogen forestilling om, at EU-landene bare med ét slag begynder at samarbejde og gå i samme retning alle sammen. Vi er da godt klar over – og det er da bevist også i forbindelse med Irakkrigen – at der er meget stor spredning, meget store forskelle i udenrigspolitisk opfattelse, men vi tror, at hvis man sætter en proces i gang,

vil der være mulighed for, at Europa på et tidspunkt kan optræde med én stemme. Vi ser det heldigvis allerede på nogle områder, når det f.eks. drejer sig om miljø, hvor man jo heller ikke fra starten af var enige.

Så mener vi også, at det er en mere – som jeg sagde – demokratisk traktat. Det synes jeg man kan se, når man studerer udviklingen i traktaterne. De valgte regeringer får mere indflydelse, end de havde helt fra starten med Kul- og Stålunionen og Romtraktaten, og jeg tror også, at det bliver en styrkelse af Det Europæiske Råd, at der nu kommer en fast formand. Det kan naturligvis give anledning til nogle diskussioner – og det tror jeg også man vil se – mellem rådsformanden og kommissionsformanden, men det behøver jo ikke at være dårligt.

Vi synes også, det er fint, at Europa-Parlamentet får mere indflydelse, og at vi får flere flertalsafgørelser. Det skyldes, at vi tror, at det er nødvendigt for, at der overhovedet kan træffes nogle beslutninger. Enstemmighed kan ikke bruges i en sådan sammenhæng.

De nationale parlamenter får også mere indflydelse. Fra i virkeligheden slet ikke at have optrådt – nu ser jeg bort fra, dengang de var med i forsamlingen, og hvor vi ikke havde det direkte valg til Europa-Parlamentet – er de nu direkte inde i billedet på en helt anden måde, end de har været før.

Også borgerinitiativet tror vi er et skridt i den rigtige retning. Det er naturligvis ikke givet, at fordi en million borgere henvender sig til Kommissionen, får de straks ret i deres henvendelse, men de får mulighed for at sætte en debat i gang. Det har vi trods alt set med folkeafstemningsinitiativerne her i Danmark. Men det er da også rigtigt, at de, der har været tilhængere af en folkeafstemning, ikke har fået ret, men sådan må det vel være i et demokrati.

Der er også skrevet ind, at der bliver større åbenhed. Det er en proces, der har været undervejs, og nu er den altså blevet traktatfæstet.

Vi er tilhængere af det europæiske samarbejde i modsætning til nogle modstandere, fordi vi faktisk har den overbevisning, at Danmark ikke kan klare sig alene. Vi er nødt til at være sammen med nogle andre. Jeg synes sådan set, at euroforbeholdet er et meget godt eksempel. Jeg er fuldstændig overbevist om, at den danske krone, hvis der begyndte at komme spekulation i den og den var fuldstændig frit svævende, faktisk ikke ville have det særlig godt.

KI. 13:42